

404. Decrêto Innocentii X.,¹ duobus ante sæculis emisso, cautum fuit, ne Episcopi Sacræ Congregationi de Propaganda Fide subordinati, Pontificalia in aliis præterquam in propriis Ecclesiis, etiam de consensu Ordinariorum exercere possent, sub pœna suspensionis ipso facto incurrendæ ac Pontifici reservatæ. Similia deinceps decreta a prædicta Sacra Congregatione prodierunt.² Quæ decreta quum hactenus non fuerint ab omnibus eodem modo intellecta neque eadem fide observata; ut in posterum Episcopi omnes uniformi regula utantur, declarandum censemus, horum decretorum rigorem a Pio VII.,³ eadem Sacra Congregatione supplicante, ita fuisse relaxatum, “ut, quando rationabili causa vel urgente necessitate Episcopi seu Vicarii Apostolici ad alienas dioceses vel Vicariatus se conferunt, possint sibi invicem communicare facultatem Pontificalia exercendi, dummodo tamen semper accedat Episcopi seu Vicarii loci consensus, inviolatumque de cætero maneat residentiæ præceptum.”

Episcoporum * * * in universali Ecclesia ab omnibus et singulis * * * perpetuo observanda esse præcipimus.”

¹ Die 28 Mart., 1651.   ² Die 26. Jul., 1662, et 17 Jul., 1715.   ³ Die 8 Aug., 1819.

TITULUS VIII.

De Regularibus et Monialibus.

CAPUT I.

DE REGULARIBUS.

405. Permulta bona in religionem derivata esse, ex eo quod viri Religiosi in nostris diocesisibus laborem impenderint suum, libenter profitemur. Ea profecto semper mens fuit antecessorum nostrorum, eaque nobis etiamnum insidet opinio, eorum adhibita operâ multum levare onus Episcoporum humeris impositum; auxilium opportunum præberi clero sæculari pastoralibus officiis pene obruto; plura demum beneficia non uno ex capite a fidei populo percipi. Ut Viennensis Concilii Generalis verbis utamur: “Quia una est regularium et sæcularium, prælatorum et subditorum exemptorum et non exemptorum universalis Ecclesia, extra quam nullus omnino salvatur, quorum omnium unus est Dominus, una fides et unum baptisma, decet ut omnes qui ejusdem sunt corporis, unius etiam sint voluntatis, et sicut fratres ad invicem vinculo charitatis sint adstricti.”¹

406. Ut tamen optimi hi fructus colligantur, hoc omnino requiritur, ut stabiles ac permanentes fiant foundationes, quæ in qualibet diocesi a communitate Religiosa instituantur. Jam-

¹ Clement., Cap. Frequens, de Excess. Prælat.

pridem enim conquestus fuit Summus Pontifex, Bonifacius VIII., Religiosos Ordines, qui tunc temporis existebant, “domos vel loca de novo suscipere, vel olim suscepta dimittere, se ibidem ad alia transferentes;”¹ idque omnino fieri Apostolica auctoritate vetuit. In eandem sententiam Patres Concilii Cincinnatensis Provincialis I.,² quod a Sancta Sede recognitum est, caverunt ne Religiosi a conventionibus cum Episcopis factis resilirent; et ne pastores et rectores Religiosi ab ecclesiis et locis quibus præpositi fuerant, ab ipsorum superioribus amoverentur, nisi alii societatum sodales, cum consensu Ordinarii, subrogarentur. Et sane maxime tum diocesis, tum Ordinibus ipsis in bonum cederet, si hæc regula omnino servetur.

407. Quum vero ea sint apud nos rerum adjuncta, ut non semper canonice vel permanentemente erigi possint domus Religiosæ, seu monasteria, id interdum nolentibus ipsius communitatis superioribus; ut in talibus casibus omnis disputationibus et querelis locus auferatur, duxerunt Patres hujus Plenarii Concilii, hoc conditionis instar contractui Ordinarii inter et Religiosam communitatem appositæ habendum, istam scilicet nullum collegium, parœciam, congregationem, scholam, aliudve opus pium deserere posse, Ordinario invito, nisi sex saltem menses elapsi fuerint a tempore, quo de intentione ita agendi illum certiore fecerit. Hoc enim temporis spatium requiri ad minimum videtur, ut Episcopus alios idoneos operarios sufficere possit, et sic opera, vel necessaria, vel certe maxime utilia continuare. Hæc vero de iis tantum communitatibus intellecta volumus, quæ regenda assumunt opera proprie dicta diocesana, sive ea quæ per pecunias aliaque media ex diocesi desumpta sustentantur, et ad tempus tantum, nulla perpetuo permanendi suscepta obligatione. Neque quidquam per ea, quæ dicta sunt, ullo modo iis dero-

¹ Cap. Ex eo, de Excess. Prælat. et Subd., in 6to.

² Decr. xviii.

gari censendum est, quæ de monasterii canonice erecti bonis non alienandis, permutandis, vel relinquendis, per venerandas SS. Pontificum Constitutiones sancita jamdudum fuerint. Salva etiam jura tertii volumus, præsertim vero eorum benefactorum, qui bona vel mobilia vel immobilia donaverint, ut in specie opus aliquod bonum in aliquo determinato loco, vel aliis præstitutis conditionibus, institueretur vel foveretur.

408. Curent tamen Episcopi, ut juxta canonicas sanctiones omnia jura ac privilegia Regularium, sive Congregationum Religiosarum, intra limites suæ jurisdictionis existentium tueantur, et cum iis ea ratione agant, ut nulla illis nedum discedendi nequidem conquerendi justa occasio suppeditetur. Quod efficacius fiet, si quo tempore in Diocesi considunt, omnia quoad tam spiritualia quam temporalia Episcopum inter et illorum superiores accurate intelligantur, scriptoque instrumento consignentur. Tunc enim, si unquam ex Diocesi discedant, quid bonorum ad illos, quid vero ad Diocesim, ex justitia vel æquitate pertineat intelligetur, adeoque insignis causa querelarum tolletur. Omnes Dei sacerdotes, tam Regulares quam Sæculares, in eundem laborant finem, ut nimirum gloriam Dei salutemque animarum pro viribus promoveant; ideoque nulla deberet esse inter illos dissensio, potius vero concors unitas amorque fraternus.

409. De cæteris quæ ad Regulares pertinent, nullo modo nova decreta requiruntur; sed sufficere videtur declaratio disciplinæ jamdudum tum a Sancta Sede Apostolica, tum a Conciliis institutæ.

410. Legibus Episcopi, qui est in sua Diocesi generalis Pastor, ligantur quotquot incolunt illius Diocesim, cujuscumque sint status et conditionis, nisi speciali privilegio ab ejusdem subtrahantur jurisdictione.¹ A potestate enim cujuscumque inferioris Prælati possunt plures eximi auctoritate Summi

¹ Ben. XIV., de Syn. Diœc., L. xiii., c. 4, § 5.

Pontificis, a cujus jurisdictione nemo exemptus esse potest. Attamen, Regulares per leges canonicas, eorum exemptione non obstante, parere coguntur Episcopaliū legum sanctionibus, in iis quæ respiciunt curam animarum, aut sacramentorum administrationem; juxta decretum Tridentinum,¹ atque Apostolicas Constitutiones Concilii textum explicantes, et præsertim Constitutionem *Firmandis* a Benedicto XIV. editam.²

411. Regulares, etiam exemptos, Episcoporum jurisdictioni saltem delegatæ subesse, canonica præcipiunt instituta, quoad domorum religiosarum fundationes,³ suorum alumnorum ordinationes,⁴ Verbi Divini prædicationem,⁵ SS. Sacramenti publicam expositionem,⁶ librorum de rebus ad religionem pertinentibus tractantium approbationem,⁷ confraternitatum erectionem,⁸ monialium confessiones,⁹ et quoad observanda et evitanda in celebratione Missæ.

412. Ex quibus omnibus luculenter patet, Regulares in iis quæ curam animarum et administrationem sacramentorum respiciunt, subesse jurisdictioni, visitationi, et correctioni Episcopi, in cujus Diœcesi degunt; nihilque ipsos hac in parte privilegiis suis juvari; eosdemque Statuta omnia Diœcesana, Provincialia, et Plenaria, eadem plane ratione quâ sacerdotes sæculares, districtè teneri observare.

413. Dum hæc et cætera a Concilio Tridentino, vel a Summis Pontificibus, de mutuis Episcoporum Regulariumque

¹ Sess. xxv., c. 11, de Regul.

² 6 Nov., 1744. Vid. de Syn. Diœc., loc. cit.

³ Conc. Trid., Sess. xxv., c. 3, de Regular.

⁴ Ibid., Sess. xxiii., c. 12, de Reform. versus finem. Bened. XIV., Constit. Impositi Nobis, 27 Feb., 1747.

⁵ Ibid., Sess. v., c. 2, de Ref. versus finem. Gregor. XV., Constit. Inscrutabili, 5 Feb., 1622. Clement. X., Constit. Superna., 21 Jun., 1670.

⁶ S. R. C., 18 Dec., 1647, 7 Jun., 1681; et pluries alias.

⁷ Conc. Trid., Sess. v., de edit. et usu SS. Libr.

⁸ Clem. VIII., Const. Quæcunque, 7 Dec., 1604; Paul. V., Constit. Quæ Salubriter, 28 Nov., 1610.

⁹ Greg. XV., Inscrutabili, 5 Feb., 1622; Clem. X., Constit. Superna, 21 Jun., 1670.

juribus et officiis statuta, Regulares religiose custodierint; necnon pari cura sartæ tectæ ab ipsismet Episcopis serventur Regularium exemptiones in iis quæ ad regimen internum communitatis, ad Missarum celebrationem intra cœnobium, ad Sacramentorum in favorem fratrum vel familiarium administrationem, eorumque sepulturam spectant; auctoritas Episcoporum, et monasteriorum immunitates facile conciliabuntur.¹

414. Maxime demum religiosis Superioribus in Domino commendamus, ut accurate servent decretum Sanctæ Congregationis Episcoporum et Regularium,² probante Sanctissimo Domino nostro Pio PP. IX., editum, quo verbis expressis iis vetatur, ne quis "ad habitum admittatur absque testimonialibus literis tum Ordinarii originis, tum etiam Ordinarii loci, in quo postulans post expletum decimum quintum annum ætatis suæ ultra annum moratus fuerit." Observata enim regula hæc sapientissima, nullus eorum fraudibus supererit locus, qui ex una in aliam religiosam vagantes domum, dedecore maximo tum Religiosos Ordines, tum Catholicum nomen haud raro afficiunt.

CAPUT II.

DE MONIALIBUS.

415. Sanctimonialium, sive fœminarum religiosarum, hujus regionis præclara in Christianam Rempublicam merita spectantes, non possumus quin agamus Omnipotenti Deo gratias; qui harum tam utilium Congregationum tantum numerum, tantamque varietatem in Ecclesiæ subsidium excitaverit.

¹ Vide Lit. Em^m Card. Sterckx, Archiep. Mechlin., in Appendice.

² 25 Jan., 1848. Integrum in Appendice prostat.

Hisce quippe Congregationibus acceptum referimus, quod tot puellarum innocentiae servandae habeamus parata tutaque domicilia; his debet America nostra institutionem numerosae juventutis tum in literis, tum in Christianis moribus, atque adeo diffundendae Catholicae Fidei efficax adjumentum. Quin etiam, quum luctuosi belli tumultus academiarum nostrarum prosperitati magno damno essent; fecit tamen Sororum charitas, ut ipsae belli calamitates in singularem Ecclesiae commendationem verterent. Quis enim, etiam A catholicus, Sororum nostrarum in Nosocomiis inexhaustam patientiam, parem in omnes beneficentiam, singularem ubique modestiam, potuit non admirari; aut tantarum virtutum effectricem causam aliam cogitare, quam divini Spiritus adjutorium illud, quo etiam inimicus homo cogatur fateri, "Digitus Dei est hic!"

416. Postulat igitur Pastoralis officii nostri sollicitudo, ut tam eximiae portioni Dominici gregis subministrentur ea praesidia, quae sacratas Deo Virgines in instituti sui vigore primitivo perpetuo sustentent; idque praesertim, cum a S. Concilio Tridentino Virgines sacratae paternae sollicitudini Episcoporum concreditae sint.¹ Quapropter opportunum visum est Patribus quae sequuntur statuere, per quas Monialium disciplina facilius ac maturius instauretur et constantius perseveret.

417. Ut de Sacris Virginibus apud nos Deo dicatis usurpemus verba Fratrum Nostrorum in Concilio Ravennatensi: "Sacrarum Virginum confessionibus excipiendis eos tantum Episcopi praeficiant, qui quae par est morum gravitate, prudentia, doctrina, et asceticae artis intelligentia praediti reperiantur. Meminerintque Tridentinos Patres,² ad opportunum solatium remediumque afferendum ipsarum animis, in afflictione interdum et angustia constitutis praecipisse, ut praeter Ordinarium Confessorem, alius Extraordinarius ab Episcopo

¹ Pro privilegio SS. conservandi in Sacellis Monialium, vide Appendicem.

² Sess. xxv., De Regul. et Monial., c. 10.

et aliis Superioribus bis aut ter in anno offeratur, qui omnium confessiones audire debeat.' Offerant itaque Monasteriis omnibus suae jurisdictioni subjectis, instentque pro viribus, ut a Superioribus etiam Regularibus quoad Sanctimoniales eorum regimini subjectas idem, juxta formam a Benedicto XIV. praescriptam,¹ exhibeatur. Nec se iidem Episcopi adeo difficiles praebent,² peculiaribus etiam Monialibus Confessarium Extraordinarium aliquando petentibus; quin potius, nisi aut Monialis postulantis, aut Confessarii requisiti qualitas aliter faciendum suadeat, earum justis precibus libenti animo obsecudent."³

418. Directores autem hujusmodi quam maxime allaborent ad conservandum in Monasteriis spiritum vitae perfectioris, et strictam regularum observantiam; nihil in iis, neque in laudabilibus consuetudinibus, Episcopo inconsulto innovantes. Invigilent insuper Episcopi et Directores, ut earum solitudo sancta, si non clausura, sarta tecta custodiatur, aequae ad orationis et contemplationis sanctae amorem formentur.

419. Quum de natura trium votorum Paupertatis, Castitatis, et Obedientiae, quae a Monialibus, praesertim quorundam Monasteriorum, heic in America emitti solent, dubitaretur: scilicet, utrum vota hujusmodi uti solemnia, an tantummodo uti simplicia essent habenda; et si uti solemnia, utrum, ratione habita temporum, locorum et aliorum hujusmodi adjunctorum, et ad varia incommoda praecavenda, consultius necne, ut in posterum Moniales omnes simplicia tantum vota nuncupare permetterentur; quumque alii aliter sentirent, ad omne dubium amovendum, censuerunt Patres antecessores nostri rem totam ad Sanctam Sedem esse deferendam. Hac autem re mature perpensa et rite examinata, tan-

¹ Constit. Pastoralis Curae, 5 Aug., 1748: et de Syn. Dioc., Lib. xii., c. 12, § 17.

² Bened. XIV., loc. cit.

³ Conc. Prov. Ravennat., Anno 1855; Part. iv., Cap. 7, Num. 13.

dem per Decretum Sacræ Congregationis Episcoporum et Regularium, ad R^{mm} Archiepiscopum Baltimorem transmissum,¹ ita rescripsit Sancta Sedes:

I. "Vota, quæ a Monialibus a Visitatione Beatæ Virginis Mariæ nuncupatis emittuntur in monasteriis locorum Georgetown, Mobile, Kaskaskia, St. Aloysii, et Baltimore, attentis Rescriptis a Sancta Sede ab iisdem jam impetratis esse solemnia.

II. "Quoad clausuram, prædictas Moniales uti posse facultatibus sibi in variis Rescriptis a Sancta Sede Baltimorem Archiepiscopo concessis.

III. "Ratione habita ad locorum temporumque circumstantias, in posterum ab iisdem Monialibus Visitationis post expletum novitiatum, emittenda esse vota simplicia; exactisque quinque annis a votorum simplicium professione admitti eas posse ad vota solemnia nuncupanda, præviis spiritualibus exercitiis per decem dies; professas autem votorum simplicium frui et gaudere omnibus et singulis gratiis et favoribus spiritualibus, quibus professæ votorum solemnium fruuntur et gaudent.

IV. "Vota, quæ ab aliis Monialibus in Monasteriis jam erectis emittuntur, esse simplicia, excepto casu quo Rescriptum pro votis solemnibus emittendis ab Apostolica Sede obtinuerint.

V. "Tandem, in Monasteriis in posterum erigendis in singulis Statibus Unitis, vota a Monialibus esse emittenda simplicia."

420. Constat vero ea, quæ in articulis quarto et quinto habentur, ad omnes hujus regionis Moniales, quocumque veniant nomine, applicanda esse, iis exceptis Monasteriis de quibus in primo articulo fit sermo. Hoc vero tum ex iis

¹ 3. Sept., 1864.

manifestum est, quæ in ipsa Sacra Congregatione gesta sunt:¹ tum per verba E^{mi} Cardinalis Sacræ Congregationis de Propaganda Fide confirmatur.

421. Spectatis peculiaribus hujus regionis circumstantiis, visum est etiam Patribus opportunum supplicare Sanctam Sedem, ut in iis Monasteriis in quibus vota sunt solemnia, probatio quinque annorum, quæ juxta Rescriptum inter Vota Simplicia et Solemnem Professionem intercedere debet, ad decem annos usque protrahatur. Ita enim tum Monialium vocatio, tum earum ad claustralem vitam aptitudo diutius probatur, tutiusque occurritur iis incommodis quibus hactenus ea Monasteria fuerunt exposita.²

422. Demum, quum omnino deceat ut Moniales, sint vel non sint claustratæ, in conventibus suis, quantum fieri possit, permaneant, atque in sancta solitudine spiritualibus exercitiis et operibus pietatis et charitatis secundum earum institutum sese devoveant, prorsus reprobamus morem illum, seu verius abusum, qui nuper invecus est, juxta quem nonnullæ ex istis piis fœminis huc illuc circumeursant, et sæpe ad loca ab earum Monasteriis remota divertunt, causa pecuniæ colligendæ pro novis domibus fundandis, vel ab ære alieno iis quæ jam sunt fundatæ liberandis. Ordinarios vero locorum in Domino hortamur, atque enixe obsecramus, ne permittant, ne quidem tolerant istam consuetudinem, quæ tum veræ status religiosi indoli repugnat, tum gravibus periculis et publicis nonnunquam scandalis obnoxia est.

¹ Vid. Acta ex iis decerpta quæ apud S. Sedem geruntur, Vol. I., Fasc. 12.

² Huic Patrum supplicationi annuit Sancta Sedes, speciali edito Decreto, supra relato, num. vii.